

- 2) Dla potrzeb zbadania, czy organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi stosuje niesłuszne ceny w rozumieniu art. 102 akapit drugi lit. a) TFUE, właściwe jest dokonanie porównania stosowanych przez nią stawek ze stawkami stosowanymi w państwach sąsiednich, a także ze stawkami stosowanymi w innych państwach członkowskich, skorygowanymi za pomocą wskaźnika PPP, pod warunkiem że państwa odniesienia zostały wybrane na podstawie obiektywnych, adekwatnych i możliwych do zweryfikowania kryteriów i że podstawa przeprowadzonych porównań jest jednorodna. Dopuszczalne jest porównywanie stawek stosowanych dla jednego lub kilku konkretnych segmentów użytkowników, jeżeli istnieją przesłanki, by sądzić, że ewentualny nadmierny charakter opłat dotyczy owych segmentów.
- 3) Różnicę między porównywanymi stawkami należy uznać za istotną, jeżeli jest ona znaczna i trwała. Różnica taka jest przesłanką świadczącą o nadużyciu pozycji dominującej, a zadaniem organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi zajmującej pozycję dominującą jest wykazanie – w oparciu o obiektywne elementy mające wpływ na koszty zarządzania lub na wynagrodzenie posiadaczy praw – że stosowane przez nią ceny są słuszne.
- 4) W wypadku udowodnienia naruszenia, o którym mowa w art. 102 akapit drugi lit. a) TFUE, wynagrodzenia przeznaczone dla posiadaczy praw należy przy ustalaniu kwoty grzywny zaliczyć do obrotu danej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, pod warunkiem że wynagrodzenia te stanowią część wartości usług świadczonych przez tę organizację i że ich włączenie jest konieczne dla zapewnienia skutecznego, proporcjonalnego i odstraszającego charakteru nałożonej sankcji. Do sądu odsyłającego należy zweryfikowanie, na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, czy warunki te są spełnione.

(¹) Dz.U. C 200 z 6.6.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 września 2017 r. – Tilly-Sabco SAS/Komisja Europejska, Doux SA

(Sprawa C-183/16 P) (¹)

[Odwołanie — Rolnictwo — Mięso drobiowe — Mrożone kurczaki — Refundacje wywozowe — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 689/2013 ustalające refundację na poziomie 0 EUR — Zgodność z prawem — Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 — Artykuły 162 i 164 — Przedmiot i charakter refundacji — Kryteria ustalania ich kwot — Właściwość dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich do podpisania spornego rozporządzenia — Nadużycie władzy — „Komitologia” — Rozporządzenie (UE) nr 182/2011 — Artykuł 3 ust. 3 — Zasięgnięcie opinii Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych — Przedłożenie projektu rozporządzenia wykonawczego podczas posiedzenia tego komitetu — Dochowanie terminów — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Stwierdzenie nieważności z utrzymaniem skutków w mocy]

(2017/C 382/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tilly-Sabco SAS (przedstawiciele: R. Milchior, F. Le Roquais i S. Charbonnel, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Lewis i K. Skelly, pełnomocnicy), Doux SA

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 stycznia 2016 r., Tilly-Sabco/Komisja (T-397/13, EU:T:2016:8) zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego.

- 3) Skutki rozporządzenia wykonawczego nr 689/2013 zostają utrzymane w mocy do dnia wejścia w życie nowego aktu, który ma zastąpić to rozporządzenie.
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis – Grecja) – Ovidiu-Mihaita Petrea/Ypourgou Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis

(Sprawa C-184/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Dyrektywa 2008/115/WE — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Pobyt obywatela państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego pomimo zakazu ponownego wjazdu na terytorium tego państwa — Zgodność z prawem decyzji o cofnięciu zaświadczenia o rejestracji oraz decyzji o wydaleniu z terytorium — Możliwość powołania się na zarzut niezgodności z prawem wcześniejszej decyzji — Obowiązek tłumaczenia)

(2017/C 382/23)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ovidiu-Mihaita Petrea

Strona pozwana: Ypourgou Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis

Sentencja

- 1) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, ani zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań nie stoją na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie, po pierwsze, uchyliło zaświadczenie błędnie wydane obywatelowi Unii, który nadal podlegał zakazowi ponownego wjazdu na terytorium, a po drugie, wydało w stosunku do niego decyzję o wydaleniu uzasadnioną samym tylko ustaleniem, że zakaz ponownego wjazdu na terytorium w dalszym ciągu obowiązuje.
- 2) Dyrektywa 2004/38 oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, nie stoją na przeszkodzie temu, aby decyzja nakazująca powrót obywatela Unii Europejskiej – taka jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym – została wydana przez te same władze i zgodnie z tą samą procedurą co decyzja nakazująca powrót nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego, która przewidziana jest w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115, jeżeli stosowane są środki transpozycji dyrektywy 2004/38, które byłyby bardziej korzystne dla rzeczonoego obywatela Unii.
- 3) Zasada skuteczności nie stoi na przeszkodzie praktyce sądowej, zgodnie z którą obywatel państwa członkowskiego, którego dotyczy decyzja nakazująca powrót w takich okolicznościach jak te w postępowaniu głównym, nie może na poparcie skargi skierowanej przeciwko tej decyzji powoływać się na zarzut niezgodności z prawem decyzji o zakazie ponownego wjazdu na terytorium, która została wcześniej wydana względem tego obywatela, jeżeli zainteresowany dysponował rzeczywistą możliwością zakwestionowania w odpowiednim czasie tej wcześniejszej decyzji w świetle przepisów dyrektywy 2004/38.